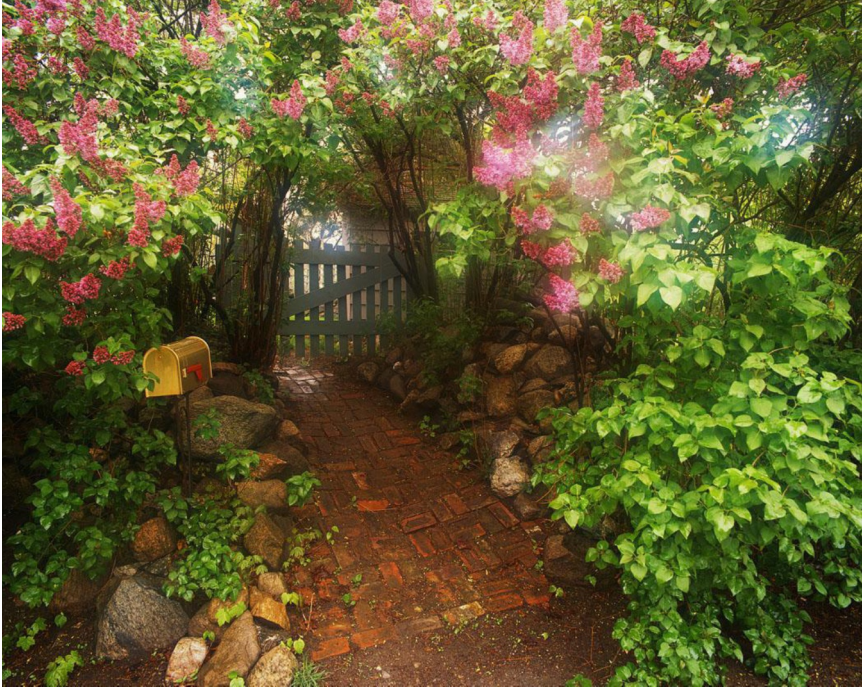

Merja Anneli Vilenius
Simpukankuori ja Linnunkoto

Runoja varjoista

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-330-172-6

SIMPUKANKUORI JA LINNUNKOTO

-RUNOJA VARJOISTA-

Merja Anneli Vilenius

I

Runo on tuska,
joka asuu portissasi.
Aurinko peittää
hämärän varjon maan.
Sinä olet tunne,
joka säilyy sielujen
kalastusverkossa.
Mene, mene ja katso,
mitä varjot saivat aikaan.

Lupiiniako tavoitit.
Ojensit käden
poimiaksesi maailman
syleilyn.
Halusit unohtaa
varjojen yön.

Kuvat vierelläsi
kantavat maailman atlaksen
painavan synnin.

Sinä tuskin muistit varjoasi
vaikka se lepäsi

povellasi katalana,
nihkeänä käärmeenä.

Varjojen yöt loistivat silkkihunnun
kumisevassa ajassa.
Katkerana taaksepäin,
jos käännyit,
erehdyit
luulemaan liikaa.

Hapatettu maito
porisi sydämen kattilassa.
Keitos oli tumman yön veri,
joka virtasi sielun uuvuttaen
ylitsepääsemättömän vuoren ohi,
ylös ja
huipulle.

Pieni lapsi itki nyt
kätkyessään suureen ääneen
ajatuksiasi,

joita olit hänelle
luovuttanut.

Synkän yön salaisuus,
oli rakkautesi pisara
valtameren laineoilla.

Ota ja katso simpukankuoren kaunista
rakennetta.

Voi varjojen yö!

Tännekö minunkin lepoon täytyy tulla?

Olethan arvoitus,
oi yö, yö,
katala yö.

Minne minä menisin,
minne sieluni kiitäisi, jos ei olisi
turvapaikkaa.

Odotan majakanvaloa
hyytävässä säässä,
synkän kölin tuolla puolen.

Kaikki maailman meret
lupaavat ojentaa kätensä.
Tahkoa, tahkoa siitä leipää,
kalaa, voita, maitoa.
Ravita sielut uupuneet
maailman suuren varjon syleilyssä.

Sinäkin olit laivassa,

eteenpäin menossa,
jonnekin matkasit.
Oi tutkimusmatkailija,
sieluni vartija.

Kättesi kosketus,
sormenpääsi puhallus.
Oi valtava tuli ja kynttilä,
risti ja rauta.

Missä, missä olit sinä,
lepäävä varjo,
käärme pahuudessa.
Sieluni katala kumppani.
Olitko, olitko luikerrellut kolostasi
katsomaan
ensimmäistä tähdenlentoa.
Missä oli voimasi,

kylymätön sanansaattajasi,
sielusi poloinen perhosen kotilo?

Uusiutuva, uusiutuva luonnonvara,
siivekäs olento,
maanpovesta maan poveen.

Kultaiset säkeet,
harppuunat, huulet.

Oi yö.

Katala, katala sielujen messu.

Valtaisa valonlähde ja voima,

Runoilija Merja Anneli Vileniuksen runoteos puhuu varjoista ja valosta, tunteista ja tunnelmista, joiden parissa jokainen meistä painiskelee. Runot puhuttelevat ja kumoavat ennakkokäsityksiä rakkaudesta ja rakkaudettomuudesta. Ne tulevat iholle ja raapivat pintaa, haluavat kurottautua syvemmälle.

"Minä malttamattomana kuuna,
loisteena yön pimeyden,
minä malttamattomana kuuna,
loisteena yön eheyden,
katson, katson, syvälle
silmiisi,
tunnen sinun pinnaltasi.
Katson, katson syvälle
silmiisi,
tunnen, tunnen sinut keholtasi."

